

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

22 päivänä lokakuuta 2015 (*)

Ennakkoratkaisupyyntö – Arvonlisävero – Direktiivi 2006/112/EY–168 artikla – Vähennysoikeus – Tuotantotavaroiden hankintaan ja valmistukseen sisältyvän veron vähentäminen – Virkistysreitti, joka on tarkoitettu suoraan asetettavaksi veloitusetta yleisön käyttöön – Virkistysreitin käyttö verollisten liiketoimien suorittamisvälineenä

Asiassa C-126/14,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöä, jonka Lietuvos vyriausio administracinis teismas (Liettuan ylin hallintotuomioistuin) on esittänyt 18.2.2014 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 17.3.2014, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

"Sveda" UAB

vastaa

Valstybin? mokes?i? inspekcija prie Lietuvos Respublikos finans? ministerijos,

Klaip?dos apskrities valstybin? mokes?i? inspekcijan

osallistuessa asian käsittelyyn,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: neljännen jaoston puheenjohtaja T. von Danwitz, joka hoitaa viidennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit D. Šváby, A. Rosas, E. Juhász ja C. Vajda (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: hallintovirkamies M. Aleksejev,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 4.2.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Liettuan hallitus, asiamiehinnään D. Kriaus, R. Dzikovi? ja D. Stepanien?,
- Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehinnään S. Brighthouse, J. Kraehling ja M. Holt, avustajinaan barrister O. Thomas,
- Euroopan komissio, asiamiehinnään L. Lozano Palacios ja A. Steiblyt?,

kuultuaan julkisasiamiehen 22.4.2015 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL L 347, s. 1; jäljempänä arvonlisäverodirektiivi) 168 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat "Sveda" UAB (jäljempänä Sveda) ja Valstybin? mokes?i? inspekcija prie Lietuvos Respublikos finans? ministerijos (Liettuan tasavallan valtiovarainministeriön yhteydessä toimiva kansallinen verotarkastusviranomainen) ja joka koskee päätöstä, jossa evättiin oikeus vähentää Svedan Baltian mytologiaan pohjautuvan virkistys- ja elämysreitin (jäljempänä virkistysreitti) käyttöönoton yhteydessä maksama arvonlisävero.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Arvonlisäverodirektiivin 9 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

""Verovelvollisella' tarkoitetaan jokaista, joka itsenäisesti missä tahansa harjoittaa liiketoimintaa, riippumatta tämän toiminnan tarkoituksesta tai tuloksesta.

'Liiketoimintana' pidetään kaikkea tuottajan, kauppiaan tai palvelujen suorittajan harjoittamaa toimintaa, mukaan lukien kaivostoiminta, maataloustoiminta ja vapaa ammattitoiminta tai vastaava. Liiketoimintana pidetään erityisesti aineellisen tai aineettoman omaisuuden hyödyntämistä jatkuvaluonteisessa tulonsaantitarkoituksessa."

4 Direktiivin 63 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Verotettava tapahtuma toteutuu ja verosaatava syntyy, kun tavara luovutetaan tai palvelu suoritetaan."

5 Direktiivin 167 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Vähennysoikeus syntyy, kun vähennyskelpoista veroa koskeva verosaatava syntyy."

6 Saman direktiivin 168 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Siltä osin kuin tavaroita ja palveluja käytetään verovelvollisen verollisiin liiketoimiin, verovelvollisella on oikeus siinä jäsenvaltiossa, jossa tämä suorittaa kyseiset liiketoimet, vähentää verosta, jonka tämä on velvollinen maksamaan, seuraavat määrät:

a) arvonlisävero, joka on kyseisen jäsenvaltion alueella maksettava tai maksettu tavaroista tai palveluista, jotka toinen verovelvollinen on luovuttanut tai luovuttaa tälle;

— —"

Liettuan oikeus

7 Liettuan tasavallan arvonlisäverosta 5.3.2002 annetun lain nro IX-751 58 §:n 1 momentin 1 kohdan sanamuoto on seuraava:

"Arvonlisäverovelvollisella on oikeus vähentää ostoihin sisältyvä arvonlisävero ja/tai tuonnin arvonlisävero hankkimiansa ja/tai tuomiensa tavaroiden ja/tai palvelujen osalta, jos kyseiset

tavarat ja/tai palvelut on tarkoitettu käytettäväksi arvonlisäverovelvollisen seuraaviin toimiin:

1) tavaroiden luovutuksiin ja/tai palveluiden suorituksiin, joista kannetaan arvonlisäveroa.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

8 Sveda on voittoa tavoitteleva oikeushenkilö, jonka toiminta koostuu majoituksen, ruoan ja juoman tarjoamispalveluista, messujen ja kokousten järjestämisestä ja niihin liittyvistä insinööripalveluista ja teknisestä konsultoinnista.

9 Sveda teki 2.3.2012 maatalousministeriön alaisen kansallisen maksajaviraston (Nacionalin? mok?jimo agent?ra prie Žem?s ?kio ministerijos) kanssa tukisopimuksen. Tukisopimuksessa Sveda sitoutui toteuttamaan hankkeen nimeltä ”Baltian mytologiaan pohjautuva virkistys- tai elämysreitti” ja asettamaan sen veloituksetta yleisön käyttöön. Maksajavirasto sitoutui korvaamaan enintään 90 prosenttia hankkeen toteuttamiskustannuksista, ja loput toteutuskustannusten jäivät Svedan vastattaviksi.

10 Sveda vähensi kyseisen virkistysreitin toteuttamista varten hankittujen tai valmistettujen tiettyjen tuotantotavaroiden arvonlisäveron ja teki kesäkuulta 2012 arvonlisäveroilmoituksen, johon se kirjasi ostoihin sisältyvän veron vähennyskelpoisena verona. Klaip?dan alueellinen verotarkastusviranomaisen (Klaip?dos apskrities valstybin? mokes?i? inspekcija), joka käsitteli Svedan esittämää arvonlisäveromäärien palauttamispyyntöä, katsoi kuitenkin, ettei palautus ollut oikeutettu, koska ei ollut osoitettu, että hankitut tavarat ja palvelut oli tarkoitettu käytettäväksi arvonlisäverolliseen toimintaan. Kyseinen verotarkastusviranomaisen eväsi tästä syystä 24.8.2012 määrien vähennyksen.

11 Sveda nosti Vilniaus apygardos administracinis teismasissa (Vilnan alueellinen hallintotuomioistuin) kanteen, jossa se vaati vähentämisoikeuden epäamisestä tehdyn päätöksen kumoamista. Kanne hylättiin perusteettomana.

12 Sveda haki tuomioon muutosta Lietuvos vyriausiasis administracinis teismasilta (Liettuan ylin hallintotuomioistuin).

13 Vaikka Sveda on suorittanut ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan kyseiset investointimenot aikomuksenaan harjoittaa tulevaisuudessa liiketoimintaa, kyseinen tuomioistuin on epävarma ostoihin sisältyvän arvonlisäveron vähennyskelpoisuudesta. Sille on sen osalta epäselvää, onko toteutettuihin töihin liittyvien kustannusten ja Svedan suunnitteleman liiketoiminnan välillä suora ja välitön yhteys, koska virkistysreitti on tarkoitettu asetettavaksi suoraan veloituksetta yleisön käyttöön.

14 Tässä yhteydessä kyseinen kansallinen tuomioistuin päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Voidaanko arvonlisäverodirektiivin 168 artiklaa tulkita siten, että verovelvollisella on oikeus vähentää ostoihin sisältyvä arvonlisävero, jonka se on maksanut nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan kaltaisten liiketoimintaan tarkoitettujen sellaisten tuotantotavaroiden tuotannosta tai hankinnasta, jotka on tarkoitettu suoraan asetettavaksi veloituksetta yleisön käyttöön mutta joita voidaan pitää keinona houkuttaa kävijöitä paikkaan, jossa verovelvollinen suunnittelee luovuttavansa tavaroita ja/tai suorittavansa palveluja osana liiketoimintaansa?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

15 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin haluaa selvittää ennakkoratkaisukysymyksellään, onko arvonlisäverodirektiivin 168 artiklaa tulkittava siten, että verovelvollisella on pääasian

kaltaisissa olosuhteissa oikeus sen perusteella vähentää arvonlisävero, jonka verovelvollinen on maksanut suunnittelemaansa maaseutu- ja virkistysmatkailuun liittyvää liiketoimintaa varten hankkimistaan tai valmistamistaan tuotantotavaroista, jotka on yhtäältä tarkoitettu suoraan asetettavaksi veloituksetta yleisön käyttöön ja jotka voivat toisaalta olla väline verollisten liiketoimien suorittamista varten.

16 Tähän kysymykseen vastaamiseksi on ensimmäiseksi palautettava mieleen, että arvonlisäverodirektiivin 168 artiklan a alakohdassa säädetty vähennysoikeus kuuluu erottamattomasti arvonlisäverojärjestelmään eikä sitä lähtökohtaisesti voida rajoittaa. Sitä sovelletaan välittömästi kaikkeen arvonlisäveroon, joka on tullut maksettavaksi aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa suoritettujen liiketoimien yhteydessä (ks. vastaavasti tuomio SKF, C?29/08, EU:C:2009:665, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

17 Vähennysjärjestelmällä pyritään nimittäin vapauttamaan elinkeinonharjoittaja kokonaan kaiken liiketoiminnan yhteydessä maksetusta tai maksettavasta arvonlisäverosta. Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä takaa näin ollen kaiken liiketoiminnan verorasituksen neutraalisuuden tämän toiminnan tarkoituksesta tai tuloksesta riippumatta edellyttäen, että kyseinen toiminta itsessään on lähtökohtaisesti arvonlisäverollista (ks. mm. tuomio Eon Aset Menidjmont, C?118/11, EU:C:2012:97, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

18 Arvonlisäverodirektiivin 168 artiklasta käy ilmi, että jos verovelvollinen, joka toimii tässä ominaisuudessa hankkiessaan tavarat, käyttää tavaraa verollisiin liiketoimiinsa, verovelvollisella on oikeus vähentää arvonlisävero, joka on maksettava tai maksettu kyseisestä tavarasta (ks. mm. tuomio Klub, C?153/11, EU:C:2012:163, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

19 Ensinnäkin siitä kysymyksestä, toimiko Sveda verovelvollisen ominaisuudessa virkistysreitien rakentamisen aikana eli toimiko se arvonlisäverodirektiivin 9 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua liiketoimintaa varten, on palautettava mieleen, että tavaroita ja palveluja voidaan hankkia verovelvollisen ominaisuudessa tässä säännöksessä tarkoitettua liiketoimintaa varten myös silloin, kun tavaroita ei välittömästi käytetä tällaista liiketoimintaa varten (ks. vastaavasti tuomio Lennartz, C?97/90, EU:C:1991:315, 14 kohta).

20 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sitä, joka suorittaa investointimenoja tarkoituksenaan – joka voidaan näyttää objektiivisten seikkojen avulla toteen – harjoittaa mainitun 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua liiketoimintaa, on pidettävä verovelvollisena. Toimiessaan tässä ominaisuudessaan hänellä on siis arvonlisäverodirektiivin 167 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen nojalla oikeus vähentää välittömästi se arvonlisävero, jonka hän on maksanut tai joka hänen on maksettava sellaisten investointimenojen yhteydessä, jotka hän on suorittanut suunnittelemaansa liiketoimintaa varten ja jotka oikeuttavat vähennykseen (ks. vastaavasti tuomio Gran Via Moine?ti, C-257/11, EU:C:2012:759, 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Vähennysoikeus syntyy arvonlisäverodirektiivin 63 ja 167 artiklan mukaisesti verosaatavan syntyessä eli tavaroiden luovutushetkellä (tuomio Klub C-153/11, EU:C:2012:163, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

21 Se, toimiiko verovelvollinen tässä ominaisuudessaan liiketoimintaa varten, on tosiseikkoja koskeva kysymys, jota arvioitaessa on otettava huomioon kaikki kyseisessä asiassa merkitykselliset seikat, kuten kyseessä olevien tavaroiden luonne sekä aika, joka on kulunut tavaroiden hankkimisesta siihen, kun kyseinen verovelvollinen on ottanut ne käyttöön liiketoiminnan harjoittamisessa (ks. mm. vastaavasti tuomio Klub, C?153/11, EU:C:2012:163, 40 ja 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida tämä.

22 Käsiteltävässä asiassa on niin, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen kuvauksen mukaan pääasiassa kyseessä oleviin tuotantotavaroihin liittyvät menot on tarkoitettu viime

kädessä Svedan harjoittamaksi suunnittelemaa liiketoimintaa varten. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toteamusten, joita kyseiselle tuomioistuimelle esitetyn asiakirja-aineiston objektiiviset seikat tukevat, mukaan kyseinen virkistysreitti voidaan katsoa keinoksi houkutella kävijöitä, jotta heille tarjotaan matkamuistojen, ruoan, juomien sekä maksullisten huvittelulaitteiden ja uimapaikkojen käyttöpalvelujen kaltaisia tavaroita ja palveluita.

23 Edellä olevista ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toteamuksista käy näin ollen ilmi, että Sveda on hankkinut tai valmistanut kyseiset tuotantotavarat tarkoituksenaan – joka voidaan näyttää objektiivisten seikkojen avulla toteen – harjoittaa liiketoimintaa ja se on näin ollen toiminut arvonlisäverodirektiivin 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna verovelvollisena.

24 Tätä toteamusta ei kyseenalaista se Liettuan hallituksen esittämä seikka, jonka mukaan tuotantotavarat on kyseisen tukisopimuksen ehtojen mukaan asetettava veloitusetta yleisön käyttöön viiden vuoden ajaksi niiden hankinnasta lukien eikä niitä voida näin ollen käyttää tänä aikana Svedan liiketoiminnassa.

25 Näin on siksi, että se seikka, että pääasiassa kyseessä olevaa virkistysreittiä ei voida tukisopimuksen takia antaa vastiketta vastaan käyttöön viiden vuoden aikana, ei estä Svedaa harjoittamasta tämän tuomion 22 kohdassa mainittuja liiketoimintoja. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin korostaa erityisesti, että virkistysreitin tarkoituksena voidaan katsoa olevan kävijöiden houkutteleminen ja heidän kannustamisensa ostamaan Svedan tarjoamia arvonlisäverollisia tavaroita ja palveluja. Kuten lisäksi ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, Svedalle, joka on voittoa tavoitteleva oikeushenkilö, virkistysreitin rakentamisesta aiheutuneet investointimenot saadaan ainakin osaksi katetuiksi niillä tuloilla, jotka saadaan harjoitettavaksi suunnitellun liiketoiminnan osana suoritettavasta tavaroiden ja palveluiden tarjoamisesta.

26 Toiseksi siitä kysymyksestä, onko Sveda käyttänyt pääasiassa kyseessä olevia tuotantotavaroita arvonlisäverodirektiivin 168 artiklan mukaisesti verollisiin liiketoimiin, on todettava, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toteamuksista käy ilmi, että tuotantotavaroiden hankinnan ja valmistamisen tarkoituksena oli, että tavarat asetettiin suoraan veloitusetta yleisön käyttöön, mutta että samaan aikaan tavoitteena oli, että verovelvollinen toteuttaa verollisia liiketoimia myöhemmin.

27 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tietyn aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa toteutetun liiketoimen ja yhden tai useamman myöhemmässä vaihdannan vaiheessa toteutetun vähennykseen oikeuttavan liiketoimen välillä on periaatteessa oltava suora ja välitön yhteys, jotta verovelvollisella olisi oikeus vähentää aikaisemmassa vaiheessa maksettu arvonlisävero ja jotta olisi mahdollista määrittää vähennysoikeuden laajuus. Aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa hankituista tavaroista tai palveluista maksetun arvonlisäveron vähennysoikeus edellyttää, että näiden tavaroiden tai palveluiden hankintakulut kuuluvat niihin osiin, joista myöhemmässä vaihdannan vaiheessa suoritettujen verollisten ja vähennykseen oikeuttavien liiketoimien hinta muodostuu (ks. mm. tuomio SKF, C-29/08, EU:C:2009:665, 57 kohta).

28 Kuten julkisasiamies on korostanut ratkaisuehdotuksensa 33 ja 34 kohdassa, unionin tuomioistuin on myöntänyt verovelvolliselle kuitenkin vähennysoikeuden myös siitä huolimatta, että tietyn aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa toteutetun liiketoimen ja yhden tai useamman myöhemmässä vaihdannan vaiheessa toteutetun vähennykseen oikeuttavan liiketoimen välillä ei ole suoraa ja välitöntä yhteyttä, kun aiheutuneet menot ovat osa verovelvollisen yleiskuluja ja sellaisinaan osia, joista verovelvollisen tarjoamien tavaroiden tai palvelujen hinta muodostuu. Tällaisilla menoilla on nimittäin suora ja välitön yhteys verovelvollisen koko liiketoimintaan (ks. vastaavasti tuomio Investrand, C-435/05, EU:C:2007:87, 24 kohta ja tuomio SKF, C-29/08, EU:C:2009:665, 58 kohta).

29 Oikeuskäytännöstä ilmenee, että sovellettaessa suoraa yhteyttä koskevaa arviointiperustetta – mikä on verohallinnon ja kansallisten tuomioistuinten tehtävä – on otettava huomioon kaikki olosuhteet, joissa kyseiset liiketoimet on toteutettu, ja huomioon on otettava vain ne liiketoimet, jotka liittyvät objektiivisesti verovelvollisen veronalaiseen toimintaan. Tällaisen yhteyden olemassaolo on näin ollen arvioitava kyseisen liiketoimen objektiivisen sisällön perusteella (ks. vastaavasti tuomio Becker, C-104/12, EU:C:2013:99, 22, 23 ja 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

30 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toteamuksista seuraa, että kansallisen tuomioistuimen käsiteltävässä asiassa virkistysreitin rakentamistöistä Svedalle aiheutuneiden menojen on katsottava sisältyvän osaksi niiden tavaroiden ja palveluiden hintaan, joita Sveda tarjoaa suunnittelemansa liiketoiminnan yhteydessä.

31 Ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle on kuitenkin epäselvää, onko aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa toteutettujen liiketoimien ja Svedan suunnitteleman koko liiketoiminnan välillä suora ja välitön yhteys, koska kyseiset tuotantotavarat on tarkoitettu suoraan asetettavaksi veloituksetta yleisön käyttöön.

32 Tämän osalta käy unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmi, että silloin, kun verovelvollinen käyttää hankkimiaan tavaroita tai palveluja sellaisessa toiminnassa, joka on vapautettu verosta tai joka ei kuulu arvonlisäveron soveltamisalaan, veroa ei suoriteta myynneistä eikä ostoihin sisältyvää veroa voida vähentää (tuomio Eon Aset Menidjunt, C-118/11, EU:C:2012:97, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Näissä kahdessa tapauksessa aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa aiheutuneiden menojen ja sen jälkeen verovelvollisen toteuttaman liiketoiminnan välinen suora ja välitön yhteys on nimittäin katkennut.

33 Yhtäältä ennakkoratkaisupyyntöä ei kuitenkaan käy ilmi, että virkistysreitin asettaminen yleisön käyttöön kuuluisi jonkin arvonlisäverodirektiivissä säädetyn arvonlisäverovapautuksen piiriin. Toisaalta on niin, että koska Svedalle reitin käyttöön asettamisesta aiheutuneet menot voidaan yhdistää – kuten tämän tuomion 23 kohdasta käy ilmi – verovelvollisen suunnittelemaan liiketoimintaan, menot eivät liity sellaiseen toimintaan, joka jää arvonlisäveron soveltamisalan ulkopuolelle.

34 Näin ollen aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa toteutettujen liiketoimien ja myöhemmässä vaihdannan vaiheessa toteutettujen vähennykseen oikeuttavien liiketoimien tai verovelvollisen koko liiketoiminnan välillä olevaa suoraa ja välitöntä yhteyttä ei aseteta pääasian kaltaisissa olosuhteissa kyseenalaiseksi sen johdosta, että tuotantotavaroita käytetään välittömästi veloituksetta, ja näin ollen tämä käyttö ei vaikuta millään tavoin arvonlisäveron vähentämisoikeuden olemassaoloon.

35 Näin ollen vaikuttaa siltä, että Svedalle aiheutuneiden menojen ja sen suunnitteleman koko liiketoiminnan välillä on suora ja välitön yhteys, mutta ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävänä on selvittää, onko näin todella.

36 Lisäksi vähennysten oikaisukaudet eivät sellaisinaan millään tavalla vaikuta arvonlisäveron vähennysoikeuden syntyyn (ks. vastaavasti tuomio Lennartz, C-97/90, EU:C:1991:315, 8 ja 20 kohta), joka määräytyy tämän tuomion 20 kohdassa mieleen palautetun oikeuskäytännön mukaan yksistään sen perusteella, missä ominaisuudessa asianomainen toimii silloin, kun hän hankkii kyseisen tavarat. Näin on kuitenkin sillä varauksella, että verovelvollisen on maksettava takaisin aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa maksettu vero, jos osoittautuu, että aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa hankittua tai valmistettua tavaraa ei ole käytetty sen liiketoimintaan.

37 Kaiken edellä olevan perusteella esitettyyn kysymykseen on vastattava, että arvonlisäverodirektiivin 168 artiklaa on tulkittava siten, että verovelvollisella on pääasian kaltaisissa olosuhteissa oikeus sen perusteella vähentää arvonlisävero, jonka verovelvollinen on maksanut suunnittelemaansa maaseutu- ja virkistysmatkailuun liittyvää liiketoimintaa varten hankkimistaan tai valmistamistaan tuotantotavaroista, jotka on yhtäältä tarkoitettu suoraan asetettavaksi veloitusetta yleisön käyttöön ja joiden avulla voidaan toisaalta suorittaa verollisia liiketoimia, jos aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa toteutettuihin liiketoimiin liittyvien menojen ja yhden tai useamman myöhemmässä vaihdannan vaiheessa toteutetun vähennykseen oikeuttavan liiketoimen tai verovelvollisen koko liiketoiminnan välillä on osoitettu olevan suora ja välitön yhteys, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on selvitettävä objektiivisten seikkojen perusteella.

Oikeudenkäyntikulut

38 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 168 artiklaa on tulkittava siten, että verovelvollisella on pääasian kaltaisissa olosuhteissa oikeus sen perusteella vähentää arvonlisävero, jonka verovelvollinen on maksanut suunnittelemaansa maaseutu- ja virkistysmatkailuun liittyvää liiketoimintaa varten hankkimistaan tai valmistamistaan tuotantotavaroista, jotka on yhtäältä tarkoitettu suoraan asetettavaksi veloitusetta yleisön käyttöön ja joiden avulla voidaan toisaalta suorittaa verollisia liiketoimia, jos aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa toteutettuihin liiketoimiin liittyvien menojen ja yhden tai useamman myöhemmässä vaihdannan vaiheessa toteutetun vähennykseen oikeuttavan liiketoimen tai verovelvollisen koko liiketoiminnan välillä on osoitettu olevan suora ja välitön yhteys, mikä ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on selvitettävä objektiivisten seikkojen perusteella.

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: liettua.